

med Tilføjelser som „denne usle Støvhob“ eller „denne Føde for Ormene“, — og jo større og mere anset den Forsamling var, hvortil han talte, jo flere Faner og Bannere der smeldede i Blæsten omkring Graven, des kortere blev Bønnen, des ynkverdiggere blev i hans Tale de Levninger, hvorom man var samlet, saa at Følget skiltes under en Ophidselse, der mere end een Gang paa lydelig Maade havde givet sig Luft paa selve Kirkegaarden.

De eneste af Byens Folk, der havde deres Gang i Præstegaarden, var et Par smaa, forvoksede gamle Damer fra Byens Jomfrukloster samt en bleg, langskægget Kristusfigur af en Skrædersvend foruden endnu enkelte andre saakaldte „vakte“ af de Ubemidlede Klasse, som i Pastor Sidenius' Hjem havde fundet en længe savnet Tilflugt i den verdslig sindede By. Om nogen egentlig Omgang var der dog alene af den Grund ikke Tale, at Fru Sidenius var meget svag og i de sidste Aar havde ligget til sengs. Men forresten var Pastor Sidenius selv ganske uden Anlæg for det selskabelige, og hans Tilhængere søgte ham kun i Troesanliggender. Derimod mødte de regelmæssig hver eneste Søndag i Kirken, hvor de forsamlede sig paa en bestemt Plads umiddelbart under Prækestolen og vakte Forargelse blandt de øvrige Kirkegængere ved paa en tilskuestillende Maade at synge selv de allerlængste Salmer uden en eneste Gang at se i Salmebogen.

Pastor Sidenius tilhørte en ældgammel og vidt udbredt Præsteslægt, der kunde føre sine Ahner helt tilbage til Reformationen. I fulde tre Aarhundreder var Kaldet til gejstlig Virksomhed gaaet som en hellig Arv fra Fædre til Sønner — ja til Døtrene med, forsaavidt som disse i mangfoldige Tilfælde havde giftet sig med Fædrenes Kapellaner eller Brødrenes Studiekammerater. Herfra udsprang den bevidste Myndighed, for hvilken de Sidenius'ers Forkyndelse fra gammel Tid var bekendt. Der fandtes næppe ret mange Sogne Landet over, hvor ikke en af Slægten engang i Aarhundredernes Løb havde bøjet Sindene til Lydighed under Kirkens Lov.

Naturligvis — disse mange Kirkens Tjenere havde ikke alle været lige nidkære. Der havde endog været enkelte, temmelig verdslig sindede Herrer imellem dem. — Folk, hos hvem en